दक्षाय शापं विससर्ज दारुणं ये चान्वमोदंस्तदवाच्यतां द्विजाः ॥ २० ॥

य एतन्मर्त्यमुद्दिश्य भगवत्यप्रतिद्रुहि ।

द्रुह्यत्यज्ञः पृथग्दृष्टिस्तत्त्वतो विमुखो भवेत् ॥ २१ ॥

गृहेषु कूटधर्मेषु सक्तो ग्राम्यसुखेच्छया ।

कर्मतन्त्रं वितनुताद्वेदवादविपन्नधीः ॥ २२ ॥

बुद्ध्या पराभिध्यायिन्या विस्मृतात्मगतिः पशुः ।

स्त्रीकामः सो ऽस्तु नितरां दक्षो वस्तमुखो ऽचिरात् ॥ २३ ॥

विद्याबुद्धिरविद्यायां कर्ममय्यामसौ जडः ।

संसरन्विह ये चामुमनु शर्वावमानिनं ॥ २४ ॥

गिरः श्रुतायाः पुष्पिण्या मधुगन्धेन भूरिणा ।

मद्या चोन्मथितात्मानः संमुह्यन्तु हरद्विषः ॥ २५ ॥

सर्वभक्षा द्विजा वृत्त्यै धृतविद्यातपोव्रताः ।

वित्तदेहेन्द्रियारामा याचका विचरन्त्विह ॥ २६ ॥

तस्यैवं वदतः शापं श्रुत्वा द्विजकुलाय वै ।

भृगुः प्रत्यसृजच्छापं ब्रह्मदण्डं दुरत्ययं ॥ २७ ॥

भववत्रतधरा ये च ये च तान् समनुव्रताः ।

पाषण्डिनस्ते भवन्तु सच्छास्त्रपरिपन्थिनः ॥ २८ ॥

नष्टशौचा मूढधियो जटाभस्मास्थिधारिणः ।

विशन्तु शिवदीक्षायां यत्र दैवं सुरासवं ॥ २९ ॥

ब्रह्म च ब्राह्मणांश्चैव यद्यूयं परिनिन्दथ ।

सेतुं विधारणं पुंसामतः पाषण्डमाश्रिताः ॥ ३० ॥

एष एव हि लोकानां शिवः पन्थाः सनातनः ।